

Nunta, cunoașterea, părtășia de natură divină

Sâmbătă, 8 ianuarie 2005

Gili Cârstea

Deoarece subiectul nostru principal este despre neprihănirea lui Hristos, definită a fi caracterul lui Dumnezeu descoperit în trup, în ambianța păctului, în publicațiile noastre apar deseori chemări la cunoașterea lui Dumnezeu, a lui Hristos, ca unică soluție la problema păcatului. De aici, unii cititori ar putea crede că noi propunem o cunoaștere teoretică a anumitor fapte sau principii despre Dumnezeu, în care s-ar afla o virtute magică, eliberatoare din păcat. Se presupune că sperăm în soluția facilă a acumulării de informații mântuitoare, care, prin credință, ar putea deschide calea spre cer.

Deși Cel care a definit viața veșnică a fi cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Hristos este chiar Mântuitorul, nici El nu a sugerat o credință a asimilării informaționale despre divinitate. Confuzia vine de la sensul expresiilor biblice, care nu se potrivesc cu explicațiile dicționarilor omenești. Din această cauză recomandă Pavel ca lucrurile spirituale să fie analizate cu o regulă spirituală, cu un limbaj spiritual, limbaj învățat “de la Duhul Sfânt,” cum zicea el, și nu de la școlile acestei lumi.

Astfel, expresia biblică “cunoaștere” are un sens spiritual care oferă un orizont complet nou căutătorilor după adevăr. Scriptura spune că Iosif, după visul clarificator, a luat-o de nevastă pe Maria, “dar nu a cunoscut-o până ce ea a născut un fiu. Și el i-a pus numele Isus” (Mat 1:25). Aceeași expresie este folosită peste tot în Geneza. Deși Cornilescu traduce aici “s-a împreunat,” este același termen ca și în Matei, “a cunoscut-o.” Versetul din Geneza 4:1 sună așa: “Adam a cunoscut-o pe nevasta lui, Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain...”

Tot astfel, expresia din Osea dorește să atragă atenția că unirea dintre două sexe, care produce o ființă nouă, are ceva de spus despre taina lui Dumnezeu descoperită în Hristos:

“Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!” (Osea 2:19-20).

Aceste expresii vorbesc despre scopul lui Dumnezeu “din veacuri veșnice” de a locui în fiecare ființă, heruvimi sau oameni. În lumea neprihănirii, ființele sunt părtașe de natura lui Dumnezeu, au “scris” în inimă, prin prezența Duhului Sfânt, caracterul lui Dumnezeu, lucru care garantează viețuirea în neprihănire. Acesta este legământul cel veșnic pe care Dumnezeu îl are cu toate ființele din univers. Dar Lucifer a rupt acest legământ și a încercat să atragă și pe îngeri în această aventură periculoasă. Rebelii s-au desprins de izvorul vieții, au gonit pe Dumnezeu din templul inimii, producând astfel o nouă familie de ființe în univers. Aceștia au alcătuit o nouă ordine în univers, pe care noi o numim acum Regatul Nelegiurii și al Morții. Dintre toate planetele din univers, singura care s-a aliat în această mișcare a fost Pământul, în urma deciziei administratorilor ei, Adam și Eva.

Din dragoste pentru lumea aceasta a nelegiurii, Dumnezeu ne-a oferit un exemplu despre scopurile și căile Sale în planul de salvare oferit omenirii. Pentru prima oară de la despărțirea din Eden, omul și Dumnezeu devin din nou una în persoana lui Isus din Nazaret, Mesia, Mântuitorul lumii. În El, natura umană și cea divină s-au unit din nou, iar slava caracterului lui Dumnezeu a strălucit în toată splendoarea ei. Se naște astfel o nouă familie de ființe în univers, oameni păcătoși făcuți părtași de natură divină.

Dar savanții lui Israel au fost greoi în a percepe acest miracol. Deși aveau Templul lui Dumnezeu sub ochi, locul de întâlnire dintre natura umană și natura divină, ei s-au mulțumit să repete la infinit ceremoniile goale și sterile ale unei religii fără putere. Nici ucenicii nu au fost mai interesați de acest subiect, cu toate insistențele lui Pavel. Apoi creștinismul a pierdut complet sensul tainei lui Dumnezeu. O nouă speranță a apărut cu ridicarea mișcării advente, cu solia ei majoră despre sanctuar. Dar noi, ca și ucenicii, ne-am bucurat cu o variantă provizorie a planului de mântuire, substituirea. Am crezut că sanctuarul ceresc oferă doar acoperire divină pentru o viață de continuă nelegiurie. Ne-am bucurat de mijlocirea lui Hristos prin depozitarea păcatelor noastre în sanctuarul ceresc. Nu am vrut să mergem mai departe spre “lucrurile desăvârșite,” în sfânta sfintelor, acolo unde natura umană și cea divină se unesc.

Așa se face că Mireasa lui Hristos nu este pregătită de nuntă, deși hainele de in subțire, strălucitor și curat așteaptă de un secol, iar omenirea bâjbâie pe căi întortochiate și ciudate o ieșire din nebunia în care se scufundă pe zi ce trece.

În 1888 cerul a dorit să facă logodnicei lui Hristos o ultimă ofertă de căsătorie, ca poporul acesta să-L poată cunoaște pe Dumnezeu, să fie făcuți părtași de natură divină, și să poată prezenta lumii o solie credibilă, susținută de dovezi irefutabile. Deși părinții noștri au respins oferta cu aceeași inconștiență de acum două mii de ani, Dumnezeu așteaptă încă un răspuns de la biserica Sa de astăzi. Vom primi noi cu bucurie chemarea la nuntă, astfel ca Hristos să poată face din noi temple sfinte ale Duhului Sfânt? Vom îndrăzni noi să pășim “dincolo de perdea,” unde Marele nostru preot, Fratele nostru mai mare, a intrat înaintea noastră, devenind “urizitorul unei mântuiri veșnice”? Vom aprecia noi invitația de a ocupa un loc pe tronul universului, alături de Fiul omului, “făcut asemenea fraților Săi,” pentru ca frații Săi să poată fi făcuți asemenea Lui?

Ioan ne încurajează să luăm decizia veacurilor, spunând că el a văzut în viitor clipa când Mireasa s-a pregătit, făcând astfel cerul să explodeze de bucurie că “taina lui Dumnezeu s-a sfârșit,” iar hoardele planetare pot fi invitate la ospățul nunții Mielului.